

**МАНФРЕД ВАЙНЕРТ
НОМЕРЪТ НА ФРАНЦ
РАЙМУНД**

Превод от неизвестен език: [Неизвестен], 1963

chitanka.info

— Колега Франц Раймунд, моля елате в дирекцията!

Гласът от високоговорителите изпълни огромния обор. Доячът Раймунд махна гумените ръкавици и съблече бялата престилка. След това подвижният път го закара в зданието на кооперативното управление. Един асансьор го отнесе на деветия етаж. Скоро след това той седеше срещу директора.

— Ето чека за ваканцията ти, Франц!

Раймунд кимна и недоверчиво пъхна листчето в джоба си. Едва ли са го повикали само за това! Но директорът се надигна и отиде при един от широките прозорци; явно искаше да се наслаждава на просторната гледка. Внезапно той се обърна и попита:

— Франц, кога ще позволиш най-сетне да сринем и твоите постройки?

— Никога!

Франц сякаш изстреля отговора с пистолет. Една отвесна бръчка се появи на челото му. Устните му се стесниха. Нима никой не иска да разбере колко много е привързан към тия стари сгради? Никога той няма да се пренесе в Земеделския град. Предпочита всекидневно да минава километри с моторолера, за да отива на работа...

— Твърдоглавец си ти, Франц, един от малкото, но най-упоритият.

Франц се усмихна. Той се гордееше с тая си особеност.

Директорът продължи:

— Някога ти се възпротиви да получиш по-нататъшно образование. Изсмя ни се, когато ти казахме, че твоят опит някой ден ще служи само колкото да се поставят доялките на кравите. Така ли е?

Лицето на Раймунд стана мрачно. Можеше ли той да предвиди, че развитието в селското стопанство ще напредне така бързо? Тогава още нямаше четиридесет години и можеше да учи. Но сега? Директорът се наклони към него.

— Слушай, Франц. Ние превърнахме всички села наоколо в орна земя. Само твоят двор остана. Той лежеше извън кооператива. Но сега инженерите от централата за далечно командване се оплакват. Твоят двор е като остров сред нашето море от ниви. Той пречи на работата ни, да не говорим за пътя до него за електрическите ти стълбове... Всичко това трябва да се махне!

Франц скочи.

— Никога, докато е мое!

Сега другият глас прозвуча сурово:

— Ние няма да позволим на един инатчия да спира нашето развитие. Ти знаеш, че ще ти откупим всичко! — и продължи ободрително: — Франц, та ти ще живееш в Земеделския град по-удобно, по-добре!

Доячът чу последните думи само наполовина. Той си тръгна. Този път отбегна асансьора и слезе замислен по стълбите. Трябва да се защити. Но как? Спомни си за една случка, станала преди три десетилетия. Тогава за пръв път кооперираха. Тъкмо на границата на неговото село имаше някакъв паметник и никой не посмя да се докосне до него... Лицето на Раймунд просветна. Ето разрешението! Какъв номер ще изиграе той на онези от Земеделския град! Завърнал се в къщи, той веднага написа подробно писмо, натъпкано с исторически дати, и още същия ден го пусна по пневматичната поща.

Една седмица по-късно Франц Раймунд развеждаше представител на Държавните музеи из своя двор. Франц използваше цялото си красноречие, за да хвали облицованите с камък обори, къщата и нейните исторически особености. Посетителят, малък дебел човечец, кимаше на всичко, усмихваше се, като гледаше помпата за вода на двора и каза:

— Съгласен. Ще го вземем под музейна защита. Ето тук един договор...

Раймунд хвана хартията, като че ли бе горещо желязо. „Предпазливо, Франц! Такъв договор може да таи прикрити опасности!“

Дебеличкият видя скептичното лице на Раймунд.

— Вие можете и сам да си напишете текста!...

Той се сбогува, качи се в своя вертолет и отлетя. Доячът потърка ръце. Свършена работа! Мислено той виждаше вече табелки с надпис:

Музейна ценност

И се радваше на киселите физиономии, които щяха да направят жителите на Земеделския град. Той влезе в къщи и прегледа договора. Съгласен бе с всичко, но прибави още:

„... потвърждава се, че притежателят до живот ще може да обитава и наглежда стопанския си двор.“

Това, че музейното ръководство си запазваше правото да направи някои малки промени, доячът намираще за правилно. Неговият двор има нужда от поддържане. Договорът бе подписан и Франц Раймунд успокоен отлетя на курорт.

Бе тъмна нощ, когато доячът Раймунд четири седмици по-късно се върна от Черноморието. Въздушното такси спря току до къщата. В светлината на прожектора Франц видя разкопана земя, различни инструменти и един кран. Той напусна светлата вътрешност на вертолета и потъна в тъмнината на нощта. Почти нищо не виждаше. Предпазливо опипа с ръка стълбата, намери вратата и отключи. Включи светлината, но всичко остана тъмно. Ядоса се, но после се успокои. Неговият двор остава музей. Утре ще може да наблюдава гнева на ония от Земеделския град. При трептящата светлина на някакъв остатък от свещ Франц Раймунд легна в леглото, след като взе обичайната си таблетка за сън. Той заспа дълбоко.

Оглушително бучене го събуди. Подът се люлееше. Франц скочи от леглото. Сънуваше ли? Трябва да беше вече ден, а зад прозорците все още бе тъмно. Трясъкът над главата му се усилваше. Доячът не знаеше що да стори. Какво се бе случило? Оня кран ли вдига тоя шум? И непременно нощем ли трябва да работят? Франц се прозя и поиска пак да си легне. Но един тласък накара къщата да затрепери. Картината падна от стената. Раймунд почувствува свиване в стомаха, като че стремително се спуска с асансьор от десетия към първия етаж. Последва лек удар. Къщата потрепна. След това бученето се отдалечи. Зареваха мотори и тъмнината падна от прозорците. Внезапно стана светъл ден.

Доячът Раймунд нервно приглади оредялата си коса.

Това вече беше прекалено! Защо му бяха забулвали прозорците? Гневът му се разгоря отново. По пижама и пантофи той се втурна през стаите, отвори къщната врата и поиска да излезе навън. Но къде беше стълбата? Защо бяха оголили основите? Франц смело се хвърли през рова. Наоколо лежаха стоманени въжета, железни носещи греди и една огромна гумена обвивка. Между всичко това стоеше някогашният му посетител. Той вдигна изненадано вежди, когато видя дояча да изскача от къщата. Франц размаха юмрук:

— Какво значи това, хей? Щяха почти да ме убият! Картината просто полетя от стената.

Представителят на музеите бе изненадан.

— Че как се отзовахте вие тук? Аз мислех, че се къпете в Черно море?

— До вчера! Точно до вчера! — Раймунд почувствува как другият му разтърсва ръката и го чу да казва:

— Какво щастие, че не сте пострадали... че всичко е минало все пак благополучно. Впрочем радвам се да ви поздравя като „кмет“ на музейното село „Селска грижа“, ако това ви е приятно!...

Франц разтвори широко очи. Без да разбира, той гледаше малкия дебел човек. Един от двамата трябва да не беше с ума си! Доячът изпитателно се огледа. Чак сега той забеляза, че стои в средата на някакво село. Франц се уплаши. През улицата минаваше жена, във всяка ръка носеше по едно ведро с мляко... А той стои по пижама! Втурна се да се прибере. Преди да скочи през рова, той се извърна още веднъж. Смая се. Жената не помръдваше. Тя бе от пластмаса. Бавно, учудено, Франц се върна назад. И ония коне там пред селската кола и те бяха от изкуствена материя, заедно с коларя си. Сега Раймунд се възмути:

— За какво е целият този театър пред моя двор? Изобщо от къде идват всичките тези къщи?

Музейният надзирател се изсмя:

— Не къщите дойдоха при вас, а вие отидохте при къщите, и то по въздуха, мили мой, с летящия кран и в гумена торба.

Франц заекна:

— По въздуха... но аз...

— Драги мой Раймунд. Ние живеем в 1988 година. Всичко докарахме по въздуха дотук — и къщата, и оборите, и не само вашия двор! Ето там един от Шварцвалд, ето друг от Долна Саксония, ето от Бавария и Тюрингия.

Внезапно Доячът разбра. Той трябва да управлява тук това мъртво село, този исторически музей, трябва да развежда посетителите и бърше праха от пластмасовите крави.

Не, в това безжизнено, сковано минало той няма да може да диша. Внезапно помисли за Земеделския град, за хората и техния живот там. И кой ли ще поставя вместо него доялките?

Раймунд се затича и изчезна в къщата. Малко по-късно той се завърна, готов за заминаване.

— Другарю Раймунд! — Дебелият тичаше насреща му. — Вие искате да си отидете?

Франц кимна. Другият каза възмутено:

— Но вие сам написахте в договора... — Той тичаше след Раймунд. — Та вие сам подчертахте, че искате непременно да живеете в своя стопански двор...

Франц не отговаряше и с мислите си беше вече в Земеделския град.

Малко по-късно едно аеротакси отнесе дояча. Скоро в далечината се показа Земеделският град „Селско щастие“. Пред многоцветните сгради се открояваше зеленият парк, който отделяше жилищата от трудовия комплекс.

Франц потръпна. Там, където бе стоял неговият двор, планировъчни уреди, направлявани отдалече, изравняваха почвата, и автоматични трактори оряха земята. Доячът прехапа устни. Той вече предвиждаше победоносната усмивка на гражданите от Земеделския град. Но да се понесе това бе по-леко, отколкото да станеш „кмет“ в селото на миналото.

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 2 от 1963 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.